

ELŐSZÓ

WESLEY

2014. október

Olyan sok titkot tartogat a szerelem.

Hogyan talál ránk?

Mikor támad?

Hol kerül rá sor?

A játékszerei vagyunk, úgy járkalunk a világban, hogy nem vagyunk tudatában, bármelyik pillanatban lecsaphat.

Ne szövögessünk terveket! Akár küzdünk ellene, akár önként vállaljuk, a szerelem körénk fonja magát, és amikor megtörténik, többé nem szabadulhatunk.

Bámultam a fejem felett lassan forgó ventilátort. Ideje volt munkába készülödni. Pontosan tudtam. De a tudatom nosztalgizni szeretett volna. Igyekeztem ellenállni annak, hogy belemeryüljek a múltba, ezért jól megráztam a fejem. Azonban hiábavaló próbálkozásnak bizonyult, mert bár üres volt az ágyam másik fele, láttam ott a feleségemet.

Békésen aludt. A takarót összehúzta a válla körül. Szempillája az arca felső részét súrolta. Egyik kezével a homlokát takarta, a másik lelógott az ágyról.

Abban a pillanatban, amikor megismertem Victoriát, tudnom kellett volna, hogy végem van. Oda kellett volna figyelnem. Éreztem a libabórt, bizsergett mindenem. De nem törődtem vele.

Úgyhogy beleestem.

És nem is akárhogy.

Azt is mondhatnánk, hogy a szerelmünk irreális volt.

Victoria körül minden olyan titokzatos volt, és mégis csábító. A mosolya álmokról mesélt, az ajka egy ígéretről, hogy valami jó következik. Egyik tenyerén a titkait nyújtotta, a másikon pedig az álmait. És a szemével biztatott, hogy merjek választani.

Figyelman kívül hagytam mindkettőt, és megcéloztam a szívét.

Aztán a feleségem lett.

Lerántottam a takarót, kiszálltam az ágyból, és az ablakhoz mentem. Kitártam az ablaktáblákat. Felhők takarták a napot. Súlyos köd ereszkedett alá, és fehér lepellel borított be mindent. Összefontam a karomat, és azon elmélkedtem, hogy a köd mennyire hasonlít a feleségemre. Körém vonta magát, eltakart előlem mindent, hogy semmit se lássak. Kinyújtottam a kezem utána, és bár megérintettem, soha nem értem el igazán.

Nem hallatszott madárdal. Egy ajtó sem csukódott, egy autó sem indult. A világ néma volt, egyetlen közös, visszafojtott lélegzettel várta, mi lesz kettőnkkel, Victoriával és velem.

Vonakodva elléptem az ablaktól, és visszatértem a megszokott rutinomhoz. Lezuhanyoztam. Megborotválok. Felöltöztem.

Ha Victoria ott lett volna, egész végig alszik.

Lepillantottam az órára. Annyi mindent akartam mondani neki. De a mi időnk lejárt.

Az aznapi dátum villant fel a telefonomon. Keserű ízt éreztem a számban. A kezem repült a billentyűzeten, ahogy írtam neki egy gyors e-mailt. Soha nem akartam, hogy ide jussunk. De Victoria nem hagyott más választást.

Mielőtt végiggondolhattam volna, megnyomtam a KÜLDÉS gombot, és tudtam, hogy soha többé nem változtathatom meg ezt

a döntést, nem számít, milyen nagyon igyekszem.

Ahogy az ajtó felé sétáltam, felkaptam a táskámat. Haboztam, amikor megláttam az üres ágyat. A rögeszmémé vált, mert annyira helytelennek, szinte már bűnösnek tűnt, hogy Victoria nincs ott.

Ha ott lett volna, lehajolok és homlokon csókolom. Azt mondtam volna neki, hogy szeretem, és hogy mennem kell. Ő egy szót sem szólt volna, de megfeszült volna a válla, és abból tudom, hogy hallott engem.

És aztán kimentem volna a szobából. Az ajtóból még hátrapillantottam volna, hogy utoljára jól megbámuljam, és tudtam volna, hogy soha nem fogom megérteni a feleségemet, és azt, miként működik az agya.

1

2015. november

Huszonhárom, huszonnégy, huszonöt.

Hirtelen megfordulok, és a szoba másik oldala felé indulok, tovább számolva a lépéseimet. Kezd fájni a lábam, itt ugyanis nem igazán szoktam magassarkút viselni. Ha egyáltalán szoktam. De az ő kedvéért felveszem.

Nemsokára itt lesz. Szinte minden éjjel eljön, de a mai alkalom más, mert eltökéltem, hogy ráveszem, segítsen nekem.

Harminc perccel ezelőtt kezdtem készülödni. Felvettem a kedvenc ruhámat. Egy egyszerű, átkötös fekete ruhát. Ez az ő kedvence is. Addig fésültem a hajam, amíg a barna tincsek tökéletesen nem omlottak a vállamra, és feltettem egy réteg rúzszt is. Parfümöt szórtam a pulzuspontokra.

Rendbe tettem a szobámat, megigazítottam a fehér ágytakaróm széleit. Összehajtogattam Evelyn egyik takaróját, és a sarokban álló hintaszék támlájára terítettem.

Annyi időre abbahagyom a járkálást, hogy bekukkantsak a kiságyba. A pillantásom Evelyn nagy, kék szemével találkozik. Boldogan gügyög és gyorsan rugdos a lábával. A mosoly, amit az arcomra varázsol, őszinte, természetes és tiszta. Mindent, ami az életemmel kapcsolatos, látszólag köd borít, képtelenség kivenni bármit is, Evelyn kivételével.

Nagyon gyengéden megsimogatom az arcát, és leheletfinom világosbarna hajtincseit kisöpröm a homlokából.

– Ki fogom juttatni magunkat innen. Rendben?

Szélesen elmosolyodik, mintha értené, amit mondok. Egy takaróval betakarom apró testét, és puszit adok a homlokára. Csak néhány perc kell, és úgy fog aludni, mint a bunda.

Valaki hangosan kopog. Az ajtó nyikorogva kinyílik, és Kate, az éjszakás nővér sétál be rajta. A harmincas éveinek közepén járhat. A haját mindig lófarokba fogva hordja. Az arcán semmi smink. Háromgyerekes anyuka. Ahányszor csak látom őt, szórakozottnak és unottnak tűnik. Mintha a Fairfax lenne a legutolsó hely, ahol lenni akar.

De Kate nem annyira szörnyű. Ezen a helyen vannak nála sokkal rettenetesebb nővérek.

– Lámpaoltás – mondja hangosan.

Evelyn szeme kinyílik és lecsukódik. Lesújtó pillantást vetek Kate-re.

– Miért van felöltözve? – kérdezi.

– Minden ok nélkül.

Összehúzza a szemét.

– Rendben. Nekem mindegy. Nem érzem jól magam, és otthon az egyik gyerek beteg. Felőlem akár ki is ruccanhat a városba.

– Minek jön dolgozni, ha beteg? Még a végén megfertőzi a kislányomat – mutatok rá.

Felsóhajt.

– Azt pedig nem akarjuk, nem igaz? – Kate egy színes gyógyszerekkel teli műanyag poharat tart felém. – Tessék.

Egyetlen szó nélkül elveszem a poharat, és felhajtom a pirlákat. Aztán kötelességtudón kinyitom a számat, és kinyújtom a nyelvemet. Alig néz oda. Elveszi tőlem a poharat, és a fürdőszobában kidobja a szemetesbe.

– Ágyban kellene lennie – kiáltja a háta mögé, miközben elmegy, egy cseppet sem halkan.

Kihasználom a lehetőséget, és kiköpöm a gyógyszereket. Egy hónapja nem szedem be őket. Három éve, amióta itt vagyok, mindig bevettem ezeket a pirulákat. Egyszer sem vontam kétségbe a szükségességüket. Tették a dolgukat. Áldott homályba burkolták körülöttem a világot. Kizártak minden kérdést, ami a tudatom peremén táncikált. Összemosódtak tőlük a napok.

De az utóbbi időben a kérdések egyre hangosabbak lettek. Elég hangosak ahhoz, hogy már a gyógyszer sem volt képes kirekeszteni őket. Viszont a testem nagyon hamar nehézkes lett, a tetteim automatikusak. És egész idő alatt totális háború dúlt a fejemben.

Így hát leálltam a szedésükkel, mert azt hittem, hogy a kérdések majd elkopnak.

De csak rosszabb lett. A kérdésekhez most kis emlékvillanások is társulnak. És bizony be kell látnom, hogy annyi minden van az életemben, amire nem emlékszem. Persze, *néhány* mozzanatra igen, de azok többnyire a gyerekkoromból származnak. Család. Tinédzser évek. Főiskola. Diplomaosztó. Az első munkahely ápolónőként.

De attól kezdve, amikor Victoria Donovan lettem – minden kiürül. Az életemnek azt a részét kerítés veszi körül, amit nem tudom, hogyan kell megkerülni.

És azt hiszem... nem, *tudom*, hogy ő az egyetlen ember a világon, aki segíthet nekem.

– Hallotta, amit mondtam? – Kate újra megjelenik az ajtómnál. – Ideje lefeküdni.

– Nem lehet. Nekem...

– Tudom. Randevúja van – vág közbe. – Bla-bla-bla. Egy óra múlva visszajövök.

Kicsi az esély arra, hogy be is fogja tartani, de bólogatok és mosolygok, csak hogy megszabaduljak tőle.

Ám amint elindul, gyorsan megszólalok.

– Kate! – Megfordul. – Lehetne, hogy legközelebb nem ilyen hangosan jön be? Próbálok elaltatni a kislányomat.

Kate grimaszt vág.

– Persze, Victoria.

Abban a másodpercben, ahogy az ajtó bezárul mögöttem, eltolom az ágyamat a faltól, és begyömöszölöm a pirulákat egy kis lyukba a falban. Nem nagyobb egy radír csúcsánál. Véletlenül találtam egyik nap, amikor az ágy mögé ejtettem egy papírdarabot. Sokszor tűnődtem már azon, hogyan került oda. Szerettem azt hinni, hogy egy másik beteg csinálta azt a lyukat, és ugyanezre használta.

Az ágy legszélén ülök, a sarkam kopog a linóleumpadlón. Az óra a falon lassan ketyeg, szinte gúnyol amiatt, hogy milyen sok időt veszítek.

Bármelyik másodpercben itt lehet. Természetesen, itt lesz.

Újra meg újra emlékeztetem magam, hogy állnom kell a sarat, és nem szabad engednem a szavainak. Ha ezt a két szabályt betartom, akkor nem tud elcsábítani.

Igaz, áramjárta vezetékké válok, ami csak akkor kel életre, amikor ő a közelben van.

A bőr bizsereg.

A szív zakatol.

De nem mindegyik látogatása kellemes. Olykor megmutatja a szíve sötétebb oldalát is, és sokat sejtető vigyorával meg rejtélyes szavaival kínoz. Fogalmazhatnék úgy is, ő egy rossz szokás, amiről képtelen vagyok leszokni. Egy olyan szokás, amiről körülöttem mindenki azt hiszi, hogy nem is létezik.

„*A férje meghalt...*” Az orvosom szavai futnak át az agyamon.

Átfogom a hasamat és előregörnyedek, emlékeztetem magam, hogy levegőt kell vennem.

Mindannyian tévednek.

Nem halt meg. Hazugság.

Olyan valódi, amennyire csak lehet. A reakcióm a bizonyíték. De itt senki nem hisz nekem. Nem számít, hányszor mondom el nekik.

Hirtelen felállok, és járkálni kezdek a szobában. A cipóm sarka kopog a padlón. Számolom a lépéseimet, egészen huszonötig, mielőtt elkezdem előlről.

A szemhéjam kezd elnehezülni.

Mindjárt itt lesz, és akkor lesz bizonyítékom. Az egyik nővér el fogja kapni, engem pedig elengednek. Mert akkor majd látni fogják, hogy nem vagyok örült.

Ugye?

Leülök az ágyamra, és megszállottan bámulom az órát. Telik az idő.

10:45

10:46

10:47

A szemhéjam kezd lecsukódni. El-elszunyókálok, mielőtt végül feladom, és engedek a kimerültségnek.

Halkan kinyílik az ajtó.

Felemelem a fejemet, és figyelem, ahogy belép a szobámba. Lassan elmosolyodom. Nem tudom, mennyi idő telt el. Talán néhány óra.

Talán néhány perc.

Most csak az számít, hogy itt van. Bárhova belép, azonnal ráirányul a figyelem. Az ajkán bujkáló félmosoly árulkodik arról, hogy tudja, milyen hatással van az emberekre.

Felállok, és a pillantásommal követem. A kezem a ruhám szegélyével játszadozik.

Nem változott, és meggyőződésem, hogy soha nem is fog. Szőke haja rövidre nyírva, arca frissen borotvált. És azok a rideg, mogyoróbarna szemek.

Bár nem ég a villany, az ablaktábláim nyitva vannak, s ezüst fénypásmákat engednek be. Végigfutnak az arcán, amitől úgy néz ki, mint egy jelenés.

Ha nem lennének ráncok a szeme körül, azt hinném, hogy nem fog rajta az idő. A ruhái soha nem változnak: fehér ing, farmer és

rozsdabarna kabát. Nem számít, milyen a hőmérséklet. Az öltözéke soha nem változik.

– Hiányoztam, Victoria?

Lehet, hogy az emlékeim jönnek és mennek, de a hangját és a jelenlétét lehetetlen elfelejteni. Élénk jelenetek játszódnak a szemem mögött. A köd ritkul egy kissé. Azt hiszem, látni fogom az igazságot, de aztán a jelenet régi filmszalaggá változik. Az elmém megfeszül, igyekszik belekapaszkodni az emlékbe. Fekete foltok jelennek meg, egyre nagyobbá és nagyobbá változnak, amíg nem marad más, csak sötétség.

Megint felteszi a kérdését. Ezúttal türelmetlenség járja át a szavait.

Habozok. Szerintem teljesen mindegy, milyen reakciót vált ki belőlem, a szívem és az eszem örökké háborúban fog állni egymással. Az egyik pillanatban bele akarok kapaszkodni és könnyörögni akarok neki, hogy ne menjen el, a másikon pedig küzdök a készítés ellen, hogy elmeneküljek tőle, amilyen gyorsan csak tudok.

– Igen – felelem végül.

Pislogok, és ő közvetlenül előttem áll. Tökéletesen mozdulatlan maradok. Amikor ilyen közel van, megcsapja az orromat a parfümjé illata. Megállom, hogy a nyakába temessem az arcomat.

– Te is hiányoztál nekem – mondja.

Az ujjai végigsiklanak a karomon, és körözni kezdenek a csuklón. Egyetlen rántással magához von. Átfogja a tarkómat, és maga felé húz. A levegő megváltozik körülöttünk. Közelebb irányítja a fejemet. Az ajkunk centikre van egymástól, és tudom, hogy most vagy soha. Nem létezik elég jó bevezetése annak, amit mondani készülök.

– Itt hagyom a Fairfaxet. – Kitódulnak belőlem a szavak.

A szorítás a nyakszirtemen alig észrevehetőn erősebb lesz.

Egy ilyen bejelentést lelkesedéssel és örömmel kellene fogadnia. Wes reakciójából azonban mindkettő hiányzik. Csak mosolyog azzal a magabiztos mosolyával, mintha tudna valamit, amit én nem.

– Miért akarsz elmenni? Ez a hely az otthonod.
– Többé már nem. – Mindkét kezemet a mellkasára támasztom, és finoman elhúzódom tőle. – Látniuk kell téged. Tudniuk kell, hogy nem haltál meg. Segítened kell nekem!

Lepillantok a kezemre, és látom, hogy ökölbe szorítottam, erősen kapaszkodom az ingébe.

Wes lefejtí a kezemet, és eltolja.

– Nem segíthetek.

– Dehogynem. – A szívem dobként ver, amiért sikerrel vettem az első akadályt. Nem adhatom fel éppen most. – Tudom, hogy segíthetsz. Evelyn és én már nem tartozunk ide.

Wes egy pillantást sem vet Evelynre. A szája megfeszül, miközben megdörzsöli a tarkóját.

– Tényleg azt hiszed, hogy az orvosok el fognak engedni, ha látnak engem?

– Azt fogja bizonyítani, hogy nem hazudok.

– Victoria, te juttattad magad ide.

– Nem... – hirtelen elhallgatok. Tiltakozni akarok, de amikor végigpörgetem az emlékeimet, nem találok a Fairfaxhez vezető napokat. Nincs más, csak sötétség. Ahogy mindig.

– Beszéltél erről másnak is? – kérdezi Wes élesen.

Elgondolkodva bámulok rá.

– Nem.

– Jó. Nem tudnak segíteni rajtad. – A hangja határozott, nem hagy teret vitának.

– Akkor ki tud? – suttogom.

– Senki.

Wes ismeri a válaszokat arra, hogy miért vagyok itt. Látom őket a szemében táncolni. Ha rá tudom venni, hogy megnyíljon csak egy kicsit is, tudom, hogy elcsíphetek egy darabkát az igazságomból.

A karja a derekam köré fonódik.

– Maradj csak itt! – súgja a hajamba.

Hozzád fog érni, és te megfeledekezel mindenről, kattogja az eszem. Maradj erős!

Először erős vagyok. De egy csókból kettő lesz. Aztán három. A negyedikre elveszett ember vagyok. Minden kérdés, amit fel akartam tenni neki, egyre távolabb sodródik, amíg már alig látom őket.

– Ki fogsz juttatni engem innen – mondom úgy, hogy az ajkam az övét éri.

Olyan szorosan ölel, hogy alig kapok levegőt. Visszahanyatlok az ágyra, ő pedig gyorsan követ. A súlya még jobban beleprésel a matracba, miközben eltökélten csókolgat. Próbálok lelassítani mindent, de semmi haszna. Beleharap az alsó ajkamba, annyira, hogy vérezni kezd. Egy másodpercre belenyilall a fájdalom. Wes néhány centire elhúzódik, a hüvelykujjával gyengéden letörli vért.

Kiszárad a szám, amikor az arc fölöttem változni kezd.

Az átalakulás lassú.

A hajtövénel kezdődik: rövid, aranyszőke haja feketévé változik. A hajtincsek megnőnek, amíg már az ujjaim körül göndörödnek. A sima bőr helyét fekete borosta veszi át, ami dörzsöli a tenyeremet. Nagyon lassan felemeli a fejét. Mogyoróbarna szeme elhalványul, mint a nap, és borostyánszínűvé változik. A vállá kiszélesedik.

A szorítása lazább lesz, a keze pedig követi a testem domborulatainak vonalát, majd megáll a derekamnál. Az érintését valamiért megnyugtatónak érzem, szinte már védelmezőnek. Elmosolyodik, úgy fest, mintha a világot is nekem adná, ha kérném. Érzem, hogy ellazulok.

Nem, nem, nem. Ez nem jó így. Gyorsan pislogok, és remélem, hogy megint West látom majd. De az arc nem változik vissza. A férfi, aki a karjában tart, sötétnek és veszélyesnek látszik, mint egy bukott angyal.

– Mi a baj? – kérdezi. A hangja mély. Libabőrös lesz tőle a bőröm. Teljesen kábán bámulok az idegen arcba.

Szorosan lehunyom a szemem, azt mondogatom magamnak, hogy csak hallucináltam. Amikor kinyitom a szemem, újra Wes arcát nézem.

A megkönnyebbülésem azonban egyetlen pillanatig tart csupán. Fogalmam sincs, mi történt az imént.

Wes a homlokát ráncolja.

– Reszketsz. Mi a baj?

Nagy levegőt veszek.

– Semmi.

Legördül rólam. De a testünk csak néhány másodpercre távolodik el egymástól, mielőtt körém fonja a karjait.

– Aludnod kell!

Nem látok mást, csak egy borostyánszínű szempárt.

– Nem, nem kell.

– Azért próbáld meg!

Az ujjait az enyémeikbe fűzi. Csend telepszik a szobámra, mégsem tudok megnyugodni. Kétségbeesés rántja görcsbe a gyomromat. Holnap felkelek, és még mindig itt leszek. És holnapután is. Amíg nem teszek valamit ellene, ez így fog folytatódni.

Egyre fogy az időm. A távolban hallom egy ketyegő óra halk visszhangját. És még sincs fogalmam arról, hogyan változtassak a helyzetemen.

– Segíts kijutnom innen! – Hallani, ahogy nyelek. – Kérlek!

Hátasöpri a hajamat, és halkán megszólal:

– Szeretlek. Ezt te is tudod. De nem segíthetek.

„*De nem segíthetek...*” Olyan érzés, mintha kettévágták volna a szívem. Ha szeretsz valakit, az ő fájdalma nem a te fájdalmad is, és viszont? Nem kellene megtenned minden tőled telhetőt, hogy segíts neki?

Wes karja lehullik a derekamról, én meg veszek egy mély lélegzetet. A hangok halk suttogásként indulnak, én pedig felkészülök arra, ami jönni fog. Olyan hangos sikolyokká változnak, hogy alig értem, mit is mondanak.

Nem hallok mást, csak hogy „nem segíthetek”.

A fülem csengeni kezd.

Rászorítom a kezem, és lehunyom a szemem.

A matrac egy kicsit behorpad, ahogy Wes felül. Hűvös levegő ér a hátamhoz.

– Maradj! – suttogom a párnámba.

Nem felel. Nincs értelme megfordulnom, tudom, hogy már elment.

A hangok annyira hangossá válnak, hogy már zúg a fülem. Annyira hangosak, mintha szinte foggal-körömmel ki akarnának szabadulni a fejemből.

Lehunyom a szemem, és nyöszörgök. Kezdek rájönni, hogy van valami ebben a helyben, ami hasznavehetetlenné teszi az embereket. Ellopja a lelküket és a személyiségüket.

Ezt el is mondanám Wesnek is, ha még itt lenne.

Jó esély van arra, hogy kezdek megőrülni. De még nagyobb az esélye annak, hogy ha nem hallgattatom el a hangokat, erősebbé válnak és teljesen felemésztenek.

Már a gondolattól is úrrá lesz rajtam a pánik, gúzsba köti a testemet. A szemem lecsukódik, és a hangok a fejemben fel erősödnek. De van egy, ami még a többinél is hangosabb, gyakorlatilag már üvölt velem. Átszakítja a gátat. Szavak fonódnak a szívem köré. Jó munkát végeznek, mert hamarosan érzem, hogy a félelmem szertefoszlik.

Szétnyílik az ajkam, és halkán a párnámba suttogom a szavakat: *Tartsd vissza a lélegzetedet, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne... Tartsd vissza a lélegzeted, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne... Tartsd vissza a lélegzeted, és számolj tízig. Hamarabb vége lesz, még mielőtt elkezdődne...*

2

Victoria...

Valaki a vállamat rázza, nem valami gyengéden. A szemem felpattan, és egy hűvös, zöld szempárba bámulok.

Alice, a nappalos nővér lekapja rólam a kezét, mintha mocskos lennék.

– Ideje felkelni!

Fairfax valamennyi ápolónője közül messze Alice a legrosszabb. Az első naptól rám szállt. Nemtörődöm, mentes minden érzelemtől. Fel nem foghatom, hogyan maradt itt ilyen sokáig.

– Lemaradt a reggeliről – mondja, a hangja szinte kárörvendő.

Azonnal felülök, és kidörzsölöm az álmat a szememből. Nem szoktam elaludni. Soha. Szeretek felébredni és felöltözni, mielőtt az ápolónők megkezdik reggeli köreiket.

– Nem kopogott az ajtómon.

Alice alig leplezett undorral néz rám.

– De igen. Nem is reagált rá.

Összehúszom a szemem.

Hazudós.

Alice-nek egyetlen hangszíne van – a leereszkedő –, és három különböző arckifejezésből áll a fegyvertára: harag, undor és megvetés. A legtöbb pácienssel szemben ellenséges, de, esküszöm,

mintha érdeke fűződne ahhoz, hogy engem megpróbáljon eltaposni. Valószínűleg én vagyok itt a legártalmatlanabb, de ez nem derülne ki abból, amilyen pillantásokat ő vet rám.

Nem bízom benned, ezt sugallja fénytelen, zöld szeme. Tartsd magad távol tőlem!

– Mellesleg – folytatja –, elég régóta itt van már ahhoz, hogy tudja, mikor van a reggeli.

Újabb pohárkát tol az orrom elé. Ezúttal csak egy pirulát kell lenyelni, de Alice sokkal alaposabb, mint Kate. Gondosan belekukkant a számba, balra és jobbra forgatja az államot, mintha egy baba lennék.

Másodpercek választanak el attól, hogy fuldokolni kezdjek a gyógyszerből, amikor végre hátralép. A szeme röviden Evelyn kiságyára villan.

– Öltözzön fel! Néhány perc múlva visszajövök.

Miközben elmegy, hallom, hogy az orra alatt mormog:

– Ez nem kisbabának való hely.

Abban a pillanatban, ahogy az ajtó becsapódik, kiugrom az ágyból, és eldugom a pirulát a rejtékhelyemre. Megfordulok, és körbepillantok a szobámban, Wes múlt éjjeli látogatásának nyomait keresem.

Csak az ő kedvéért öltöztem ki. Lepillantok a pizsamámra, és rádöbbenek, hogy nem emlékszem, mikor öltöztem át. A sarokban álló kis ruhásszekrényhez futok. A ruhám a vállfán lóg. Alatta van a magassarkúm.

Öltözés közben a múlt éjjelre gondolok. Túlságosan valóságosnak tűnt ahhoz, hogy álom legyen. Ebben biztos vagyok. De nincs szilárd bizonyítékom, ami megerősíthetne benne.

A fürdőszobába megyek, és megmosom az arcomat. Amikor felemelem a fejemet, a tükörképemre bámulok. Megtehetném, hogy alapozóval elfedem a szemem alatti karikákat, és egy kis pirosítót teszek az arcomra, hogy színem legyen. De képtelen vagyok rá. Az egész művelet szemfényvesztésnek tűnik, mintha

valaki más bőrét próbálnám viselni. És nem számít, mennyire igyekszem a magamévá tenni, egyszerűen nem illik rám.

Többé már nem tudom, mi tesz engem *önmagammá*.

Evelyn felsír. Kisietek a fürdőszobából, és bekukkantok a kiságyába.

Szorosan be van pólyázva, de a kezét aprócska ökölbe szorítja, miközben nyújtózkodik. Lenyűgöző, hogy valaki, aki ilyen kicsi, ilyen erőteljes hatást képes gyakorolni rám. Egyetlen mosollyal elfelejteti a dühömet és a szomorúságomat.

Nem tudok betelni a mosolyával.

Gyorsan kicserélem a pelenkáját, és tiszta hálósákat adok rá. Amikor elkészülök, bepólyázom, felveszem az egyik üveget az asztalról, és leülök a hintaszékbe. Miközben nézem, ahogy eszik, halkán egy gyermekdalt dúdolok neki. Mindig felnéz rám a hihetetlenül csillogó kék szemével. Enyém a figyelme és a bizalma, és ez a legfontosabb dolog az egész világon. Imádom ezeket a pillanatokot. Amikor kicsi teste az enyémhez simul, hallom, hogyan dobog a kis szíve. Mindig megnyugtat. Amikor végez, a vállamra fektetem, és néhányszor gyengéden megpaskolom a hátát.

Alice pillanatokkal később érkezik.

– Kész?

Nem, egyáltalán nem. Evelyn nem büfögött. A kisbabának büfögni kell, különben kínozni fogják a szelek. De ahelyett, hogy ezt mondanám, féket teszek a nyelvemre, és kelleetlenül felállok.

– Igen.

Alice hidegen figyel. Úgy néz rám, mintha értéktelen lennék.

– Mivel elaludt, ki kell hagynia a társalgót.

– Miért?

– Mert találkoznia kell az orvosával.

Az életemnek itt megvan a maga rendje. És ezt a rendet még soha nem borították fel. Reggeli. Közös helyiség. Ebéd. Terápia.

Vacsora. Egy kis szabadidő a saját szobámban, aztán az ápolónők hamarosan róni kezdik a folyosókat, gyógyszer osztnak és bejelentik a lámpaoltást.

Unalmassá kellene válnia. Nagyon hamar. De ezek azok a pillanatok, amik megtörik a hely monotonitását. Ez őriz meg a józan eszünket.

– A közös helyiségbe akarok menni.

Itt mindenki más társalgónak hívja. Az étkezéseken és a csoportterápián kívül ez az egyetlen alkalom, amikor a férfi és a nőbetegek együtt vannak.

– Ma nem. A szépítő alvás miatt elmulasztotta a napirend szerint a társalgóban tölthető időt.

– Nem tudtam róla, hogy időbeosztásom van.

– Jöjjön már!

Csökönnyösen állom a sarat.

– Nem.

– Nincs választása. Találkozik az orvosával.

Alice tekintete azt sugallja, hogy nem okoz neki gondot, ha végig kell vonszolnia a folyosón. Egyáltalán nem.

Még soha nem szálltam szembe vele, soha nem volt okom rá. Ma viszont belerondít a napirendembe. Kinyitom a számat, de félbeszakítanak, még mielőtt megszólalhatnék.

– Nézzenek oda! A memóriás csaj! – Reagan, aki rendre kijátssza az új ápolónőt, odaszökken hozzám.

– Reagan, mit művel? – kérdezi Alice azon az ellentmondást nem tűrő hangján.

A legtöbb páciensnek ennyi is elég, hogy összekapja magát. De Reagannek nem. Ő a Fairfax hivatalos rossz kislánya. Két hónapja érkezett, és máris ő tartja a legtöbb szökési kísérlet rekordját. Hatnál jár.

Annnyira ártalmatlannak tűnik zöld özikeszemével és gesztenyebarna hajával, ami kócos zuhatagként verdesi a derekát. De van valami vad a tekintetében, mintha eltévedt volna és fogalma

sem lenne arról, hol is van. Néha elől foltos kórházi köntöst visel, de néhány nap után a nővérek ráveszik, hogy melegítőt vegyen. Hogy teljes legyen a szettje, kék karszalagot kell viselnie, amin kövér, fekete betűkkel az áll, hogy SZÖKÉSVESZÉLY.

Ma kórházi köntös van rajta.

Előhúz egy doboz cigarettát, és a csomag alját a tenyeréhez ütögeti. Kivesz egy szál cigit. Szintiszta döbbenettel bámulok rá. Alice is.

Reagan csak vigyorog, miközben felmutat egy öngyújtót. Kezd egyre inkább egy bűvészre hasonlítani, nem pedig egy ápoltra. Hogy a pokolban sikerült átcsempésznie egy öngyújtót a nővéreken?

Még mielőtt rágyújtana, elmosolyodik, és kiveszi a cigit a szájából.

– Bocsássanak meg! Annyira neveletlen vagyok. – Ugyanazt a cigarettát odanyújtja nekem. – Kér valaki?

Senki nem szól egy szót sem.

– Alice? Anyuka drága? Senki? – Reagan Evelynre pillant. – Hát te, kicsi baba?

Alice végül észbe kap.

– Adja csak ide azokat! – Kikapja a cigarettás dobozt és az öngyújtót Reagan kezéből, és a zsebébe tömködi. – Tudja, hogy idebent nem dohányozhat.

– Ki mondja?

Alice a nővérszoba felé mutat. Az üveglapon ez áll: AZ ÉPÜLETBEN TILOS A DOHÁNYZÁS.

Mindenki tudja, hogy csak ebéd és vacsora után szabad rágyújtani. És mindig odakint, egy kis területen, amit a nővérek felügyelnek. Az épületen belül csempészésnek minősül. Ezzel Reagan is tisztában van.

– Hm. Ezt most látom először. – Alice-hez fordul. – Biztos benne, hogy nem csak *most* tették ki?

– Igen, biztos vagyok benne – csattan fel Alice.

– Húha! – Reagan megadón felemeli a kezét. – Nyugi, Cujo!
Nem kell mindjárt kiabálni.

– Be kell tartania a szabályokat, Reagan, ahogy mindenki másnak is – mondja a szőke ápolónő. Idegesnek tűnik, állandóan úgy néz Reaganre, mintha egy támadásra készülő vadállat lenne.

Reagan lebiggyeszi a száját.

– Unom már ezeket a szabályokat.

– Említse meg az orvosának – vág vissza Alice.

– Mindig ezt mondja. – Nyoma sincs a csípős megjegyzéseknek és a sötét vigyornak. Reagan most már dühös. Ez a lány szeszélyes, mint az időjárás. – Az orvosok nem tesznek semmit!

– Bármikor elmehet.

– Nem mehetek el, mert, hogy az orvosomat idézzem, ön- és közveszélyes vagyok. – Reagan egyenesen rám néz, az arcán rosszindulatú mosollyal. – Hé, neked aztán van ebben tapasztalatod, nem igaz?

Hátrálok egy lépést, aztán még egyet. Meg kell szabadulnom ettől a lánytól. Reagan előrelép, kinyújtja a karját.

– Hadd vegyem át a kisbabát, anyuka drága!

Elhátrálok. Ő közelebb lép.

– Ugyan már – erősködik, és tovább gúnyolódik. – Nem bízol bennem? Jó bébicsősz vagyok. Becsszóra.

Egyenesen a szemembe néz, aztán felsóhajt.

– Ó, felejtse el! Nem érted a viccet.

Lassan hátrálni kezd. Mintha már végzett volna a jelenetével. De aztán elcsen egy cigarettát Alice-től, és végigszöködécsel a folyosón. A nevetése visszhangzik a nyomában.

– Kapj el, ha tudsz, vén denevér! – kiabálja.

Úgy tűnik, Alice meg fogja ölni. Lekapja a zsebére akasztott adóvevőt, és segítséget kér.

¹ Stephen King azonos című regényének hőse, egy veszett bernáthegyi kutya (a ford.)

– Maradjon itt! – szól rám, aztán Reagan nyomába ered.

Figyelem, ahogy eltűnik a sarkon túl.

Amikor körbepillantok a folyosón, látom, hogy a többiek szinte oda sem figyeltek a jelenetre. Egy nő kidugja a fejét a szobájából, körülnéz, aztán becsapja az ajtaját. Ez a normális.

Ha Alice arra számít, hogy itt maradok és megvárom, akkor téved. Azzal, hogy azt mondta, maradjak itt, csak azt érte el, hogy még inkább ellen akarok szegülni neki.

Evelynnel a karomban végigsietek a folyosón.

Egy szociális munkás megy el mellettem. A női részleg egyik legfiatalabb ápolójával beszélget. A lány nem lehet idősebb tizen-nyolcnál. Az arcán látszik, hogy vagy ütni fog, vagy elfut. Túl fiatal ahhoz, hogy itt legyen. Legszívesebben elkapnám a vállánál fogva, és közölném vele, hogy most tűnjön el. Amíg még lehetősége van rá.

Gyorsabban szedem a lábamat, és hátranézek, hogy meggyőződjek, nem követnek-e. Alice még mindig sehol. Elöttem a női részleg ajtaja zárva van, mint mindig. Számkód kell hozzá, hogy átjusson rajta az ember. Egy pillanatra pánikba esem, de az üvegen át látom, hogy a túloldalon egy nővér beüti a kódot. Lelasítok, és kinézek az ablakon tőlem jobbra, úgy teszek, mintha lenyüggözne, amit kint látok. Az ápolónő elmegy mellettem, én pedig elkapom az ajtót, mielőtt bezáródna.

Magabiztosan besétálok a részlegemre, mintha tökéletesen normális dolog lenne, hogy nincs velem egy nővér sem. A recepciónál ülő ápolónőnek a szeme sem rebben, a tőlem balra ülő pedig az orra hegyéig beletemetkezett egy kosztümes ponyvába. Akár ki is gyulladhat ez a hely, és észre sem venné.

A közös helyiség a legnagyobb terem a Fairfaxben, asztalok állnak mindenfelé, és mindig tele van ápolókkal. Emiatt azt hihetné az ember, hogy jobban feldíszítik, de a falakat unalmas fehérre festették. Egyetlen, naplementében fürdő hegycsúcsokat ábrázoló festmény van a szemközti falon, ami úgy néz ki, mintha az óta itt lenne, amióta a Fairfax megnyitotta a kapuit. A bal oldali

falat ablakok szegélyezik. Az ablaktáblák nyitva vannak, erős fényt engednek be, ezért nem annyira nyomasztó itt.

Az étkezőn kívül ez az egyetlen hely, amin a férfiak és a nők osztoznak. Itt folyamatosan lefoglalnak minket terápiával, foglalkozásokkal és étkezésekkel. Különböző foglalkozásokra van lehetőség, és elvárják tőlünk, hogy válasszunk közülük. Ha valaki úgy dönt, hogy egyedül akar lenni, és a szobájába megy, nem sokat ér el vele. A nővérek ugyanis ötpercenként bekopognak hozzá, hogy „ránézzenek”.

Az asztal, ahol általában ülni szoktam, szabad, így odasietek.

A televízió be van kapcsolva, de nagyon halkra van állítva. Közülünk a legtöbben azzal múlatják az időt, hogy beszélgetős műsorokat néznek, ahol nők ülnek egy asztal körül, és „témákat” vitatnak meg, habár szerintem egyfolytában csak kiabálnak. Kvíz-műsorokat nézünk. Szappanoperákat. Híradót. Nézzük bármit és mindent, csak ne kelljen a minket kísértő gondokkal foglalkoznunk.

Nem is olyan régen ez volt a kedvenc helyem a Fairfaxben. Körbejártam a szobát, meg-megálltam az ablakoknál, hogy Evelyn ki tudjon nézni. Amikor sírt, mérgelődött vagy zaklatott volt, altatódalt dúdoltam neki.

Most azonban nincs ennek a helynek egyetlen része sem, ami a kedvencem lenne, annak látom, ami valójában. Börtöncellának. Fodrok és csipkék rejtik, és azt a benyomást keltik, hogy szabadság van itt, pedig nincs.

Evelyn fészkelődni kezd a karomban. Finoman megpaskolom a hátát, és gyors pusztit nyomok az arcocskájára.

Kinyílik a bejárati ajtó. Folyamatosan jönnek-mennek az emberek, és általában nem is figyelek rájuk. Ma azonban felemelem a fejemet, és nézem, ahogy egy férfi besétál. Friss levegőt hoz magával, ami átsodródik a szobán, és libabőrös leszek tőle. Zsebre dugta mindkét kezét. Először tudomást sem veszek róla. Aztán megfordul, és egyenesen rám néz.

A szívem megakad a torkomban.

Ez az a férfi, akivé Wes tegnap éjjel átalakult. Kihúszom magam. A férfi szaporám pislog. A szemöldöke keskeny V betűt formáz. Zavarodottan rám néz, és fogalmam sincs, hogy miért.

A recepciós pultnál ülő nővér üdvözlí, ő pedig elfordítja a tekintetét.

Minden szem rászégeződik. Ugyanarra gondolunk mindannyian: *Miért van itt?*

A recepciós nővér arcán bárgyú mosoly jelenik meg. Felveszi a látogatók listáját, és leírja a férfi nevét. Azt kívánom, bárcsak mellette állhatnék. Nevet akarok társítani ahhoz a gyönyörű archoz.

Amióta a Fairfaxben vagyok, tökéletesítettem az emberek megfigyelésének művészetét. Persze, nem lehetek feltűnő. Egy ilyen helyen kínos, ha rajtakapnak. Nem, óvatos pillantásokra van szükség, elegendő időt hagyva köztük – ennyi is elég nekem, hogy megalkossam egy ember élettörténetét.

Ehhez a férfihöz hatalmat képzelek. Irányítást.

A könyökét a pultra támasztva közelebb hajol a nővérhez. A lány újonc még. Csak múlt héten fejezte be a betanulós hetét. És ahogy a férfira néz... Már is meg tudom állapítani, hogy bármit megadna, hogy tovább beszélgethessen vele.

A férfi mond valamit, és a nővér megrázza a fejét. Próbálok olvasni a szájáról, de túl gyorsan beszél.

Aztán a férfi rávillantja a nőverre *a* mosolyt.

A mosolyt, ami az okos nőket ostobává változtatja.

A nővér felsóhajt, és legyőzötten leereszti a vállát. Vet egy pillantást a háta mögé, hogy meggyőződjön arról, senki sem figyel, mielőtt áthajol a pult felett, és egyenesen rám mutat.

A férfi felém pillant. Átható a nézése. Erős. Maga az erő.

Ellöki magát a recepciós pulttól, és besétál a társalgóba. A lépései magabiztosak, mintha mindegyikért megküzdött volna, így érdekelve ki azt. Az állát felszegezi, a szemét előrszegezi, egyenesen

rám. Remegni kezd a kezem. Érzem, hogy a vér kiszalad az ujjaim hegyéből, egészen le a lábujjaimig.

A szívem dübörögni kezd.

Dudumm.

Dudumm.

Dudumm.

Minden dobbanás hangosabb az előzőnél, amíg már biztosra veszem, hogy a szobában mindenki hallja. Közelebb szorítom magamhoz Evelynt, amikor a férfi közvetlenül az asztalomnál megáll. Hátrahajtom a fejemet, hogy a szemébe nézhessek, és esküszöm, a szívemig hatol a lökés, amit érzek.

– Leülhetek, Victoria?

Honnan tudja a nevemet? Kétségbeesetten tudni akarom, mi folyik itt. Valaki szórakozik velem? Körbepillantok a szobában, várom, hogy az egyik orvos előugorjon a sarkon túlról, és közölje velem, hogy ez csak egy teszt.

Amikor nem felelek, a férfi felvonja a szemöldökét, és leül velem szemben. Az asztalra teszi a kezét, és egymásba fűzi az ujjait. Nagyok, durvák, tele vannak bőrkeményedéssel, a körmei tompák. A gyomrom szaltózik egyet, mert emlékszem, hogy a múlt éjjel ezek értek hozzám. Nem Wes kezei. Az ő kezei.

Csendben ülünk, de pontosan mit is kellene mondanom? Nem könnyű beszélgetést kezdeni egy vadidegennel.

Azzal a kemény pillantásával Evelynt bámulja. A tekintete ugrál köztem és a lányom között. Elmozdítom Evelynt, így a feje a mellkasomon pihen, közben gyengéden paskolom a hátát.

– Elnézést, ismerjük egymást? – A hangom határozott, de kedves.

Oldalra billenti a fejét, és a szempillái takarásából néz rám. Szemöldökének fekete íve ragyogóbbá teszi a szemét.

– Sinclair vagyok.

Kifejezéstelen arccal bámulok rá. Tudom, arra számít, hogy felismerem. De nem így van. Soha nem találkoztam vele. Leszámítva a múlt éjjelt.

– Sinclair Montgomery – teszi hozzá.

Még mindig semmi. Nem tehetek mást, megvonom a vállam. Lecsukódik a szeme, és az ajka egyenes vonallá keskenyedik. Nem ismerem őt, de a fájdalma nyilvánvaló. Bárcsak segíthetnék neki! De hogyan is tehetném? Saját magamon is alig tudok segíteni.

– Nem emlékszel rám – állapítja meg kertelés nélkül. A hangjában nincs harag vagy megbántottság, a szemében viszont tolonganak az érzelmek. Ez már szinte túl sok nekem.

– Kellene?

Ajka a legszomorúbb mosolyra húzódik.

– Kellene.

Őrület, hogy valaki így nézzen rád, miközben emlékek ezrei táncolnak a szemében. Olyan emlékek, amiket te nem tudsz felidézni, pedig azt kívánod, bárcsak sikerülne.

Őrület és rémisztő.

– Nem cseng ismerősen a neved – jegyzem meg halkán. Úgy érzem, mintha a nyelvem túl nagy lenne a számhoz képest, és bármi, amit mondok, szánalmasan hangzik majd.

Sinclair.

A neve Sinclair.

Ez a név tökéletesen illik a sötét megjelenéséhez és az átható pillantásához. Rám mosolyog, lassú vigyor terül szét az arcán, mintha tudná, mire gondolok.

– Tudom, hogy nem emlékszel rám. Ezért vagyok itt – mondja.
– Sok mindent kell pótolnunk.

Ez túlságosan is... hihetetlen. Szorosabban tartom Evelynt.

– Hazudsz nekem? – suttogom.

Közelebb hajol.

– Amióta ismerjük egymást, egyszer sem hazudtam neked – jelenti ki szenvedélyesen.

– És az mióta van?

Nyel egyet, én pedig figyelem az ádámcsutkája mozgását.

– Két és fél éve.

Látszik a szememben a kétkedés.

Sinclair felsóhajt.

– Tudom, hogy nem hiszel nekem.

– Igazad van – ismerem be. – Nem hiszek neked. Három éve vagyok itt. Kizárt, hogy találkoztunk volna.

Összeráncolja a homlokát. A pillantása egy gyors másodpercre bejárja a szobát, majd visszatér hozzám.

– Három éve? Nem vagy itt három éve.

A szám kinyílik. Közel állok ahhoz, hogy kardoskodjak az igazam mellett. Bárki másnál jobban kellene tudnom, hogy mióta vagyok itt, de ahogy végigpörgetem a fairfaxi emlékeimet, és visszatérek a kezdetekhez, nem látok valami sokat. És ez mind mikor is volt... 2011-ben?

Úrrá lesz rajtam a frusztráltság. Minek van az embernek emlékezete, ha nem működik? Lehunyom a szemem, és megdörzsölöm a halántékomat. Amikor végre Sinclairre nézek, az arcki-fejezése megenyhül, mintha látná a téglalafat, amibe az elmém belerohan.

– Csak hat hónapja vagy itt.

Nagyon szeretném kétségbe vonni a szavait. Hideg, kemény tényeket akarok, de nincsenek. Három év. Három teljes éve itt vagyok, és ha olyan jó barátok lennénk, akkor miért nem jött hamarabb? Meg is kérdezem.

– Amióta itt vagy, mindennap próbáltalak meglátogatni. – Az ajkát egyenes vonallá préseli. – Minden alkalommal elküldtek.

– Elvárod, hogy ezt el is higgyem?

– Kérdezd meg bármelyik nővért! Menj és nézd meg a tegnapi látogatólistát, a tegnapelőttit és az azelőttit. Minden oldalon látni fogod a nevemet.

Nagyot nyelek.

Senki sem szólt a látogatásairól. Érzem, hogy harag növekszik a mellkasomban. Nem nekem kellene döntenem arról, hogy ki látogathat meg és ki nem?

– Esküszöm, hogy nem hazudok. – És mielőtt egy szót is szólhatnék, folytatja: – Emlékszel bármire, ami történt?

A homlokomat ráncolom.

– Miről beszélsz?

– A múltadról – jelenti ki. – Emlékszel?

Türelmesen várja a válaszat. A pulzusom az egekbe szökik.

– Nem.

– Nos, én igen. – A hangja rekedtté válik. – Segíthetek... ha megengeded.

Az ajánlata veszélyes és ígéző. Nincs bizonyíték rá, de úgy hiszem, ismeri a múltamat. Ő is a része.

Lepillantok az asztalra. Finom porréteg borítja a felszínét. Nagy nyomtatott betűkkel beleírom a nevemet.

VICTORIA

VICTORIA

VICTORIA

Semmit sem látok. Csak egymás után felfűzött betűket. Ez a férfi azt állítja, hogy ismer engem, és akaratlanul is eltűnődöm azon, vajon mit láthat a nevem mögött.

– Hogy várod el, hogy higgyek neked?

– Te és a nővérem a legjobb barátok voltatok.

– Voltunk?

Bólint, és tétovázik.

– Mielőtt megtörténtek a dolgok.

Amikor a szavai a semmibe vesznek, ellen kell állnom a készítésnek, hogy átnyúljak az asztal felett, megragadjam őt az inge gallérjánál, és követeljem tőle, hogy mondjon el mindent.

Inkább csak ennyit mondok:

– Miért nem látogat meg?

– Kezdetben eljött, de ahogy én is, ő is ki van tiltva.

Pontosan hány embert gátoltak meg abban, hogy meglátogasson? Volt egy lista? Wes intézte így, vagy az anyám? Vagy talán az orvosokon múlt?

– Miért ne lenne szabad meglátogatnia?

Fáradtan rám mosolyog:

– Mert ő volt az, aki behozott ide.

Aznap, amikor megérkeztem a Fairfaxbe, emlékszem, hogy becsaptam a kocsi ajtaját, és a kezemmel takartam el a napot, miközben az épületet bámultam. Emlékszem, hogy kivettem Evelyn-t az autósüléséből. Emlékszem, hogy aláírtam a felvételemmel kapcsolatos papírokat, és arra gondoltam, hogy miközben körülöttem talán mindenki azért van itt, hogy gyógyuljon, én pihenni jöttem.

De nem emlékszem arra, hogy valaki elkísért volna.

Sinclair úgy fest, mintha mondani akarna valamit. Kinyitja, majd becsukja a száját. A szemében emlékeket látok. Van közöm azokhoz az emlékekhez?

– Victoria! Mit csinál itt?

Alice. Olyan a hangja, mint a köröm a táblán. Mióta ülök itt? Felugrom a helyemről, éppen amikor odaér. A tekintetét közöttünk járhatja, majd végül rám összpontosít.

– Mondtam, hogy várjon a szobájában. – Meg sem várja a választ, hanem haragos pillantást vet Sinclairre. – Mr. Montgomery, maga nem tartózkodhat itt. Ki engedte be?

Sinclair feláll. Alice fölé tornyosul. A szám sarka megrándul, de elfojtom a mosolyomat. Jó látni, hogy valaki végre szembe száll ezzel a nővel, és nem hozza zavarba a metsző pillantása meg a mogorva ábrázata.

Sinclair a recepciós pult mögötti nővérré mutat, aki menekülésre készen áll.

– Ő volt az.

– Márpedig nem lehet itt. Távoznia kell!

Még ne! Ne, még ne! Jó ideje most először érzem azt, hogy valaki az én oldalamon van. Nem állok készen arra, hogy elengedjem ezt az érzést.

Evelyn sírni kezd. Teszek egy lépést Sinclair felé, de Alice elállja az utamat. Higgadt, türelmes ember vagyok, most azonban

félre akarom lökni. Ugyanolyan félelmet akarok kiváltani belőle, mint amit gyűlölködve sugároz felém mindennap.

Sinclair felém nyúl. Nagy keze finoman a vállamra érkezik. Csak egy másodperc, mielőtt lecsusszan, az ujjai súrolják a karomat.

– Nemsokára visszajövök. – Mielőtt megfordul és elmegy, a pillantásunk találkozik, és nagyon halkán így szól: – Ha soha nem fogsz emlékezni ránk, az is rendben van, én majd emlékszem mindkettőnk helyett.

És azzal elmegy.

Alice visszaterel a recepció pult felé. Beszél az új ápolónővel, leteremti, amiért beengedte Sinclairt. Élek a lehetőséggel, és meglesem a látogatók listáját. A kézírása olvashatatlan, de tisztán látom az *S*-et és az *M*-et. A tegnapi látogatólistához lapozok, és az egyvel korábbihoz. Addig haladok, amíg végig nem érek a hónapban. A neve ott van minden egyes oldalon.

Sinclair Montgomery igazat mondott.